

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivy Suneghové a soudkyně JUDr. Jany Šrédlové a Mgr. Lucie Králové ve věci exekuce

oprávněná: **HV Financ, s.r.o.**, IČO 26691124
sídlem U Malvazinky 2670/30, 150 00 Praha 5 - Smíchov
zastoupená advokátkou JUDr. Janou Svatoňovou
sídlem Na Pankráci 1062/58, 140 00 Praha 4 - Nusle

proti
povinnému: **P. K.**, narozený xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem JUDr. Janem Zůbkem, Ph.D.
sídlem Slezská 2033/11, 120 00 Praha 2 - Vinohrady

pro 11 430 000 Kč s příslušenstvím, o návrhu povinného na zastavení exekuce ze dne 30. 11. 2005, o odvolání povinného proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 25. května 2021, č. j. 13 Nc 13392/2005-685, a proti doplňujícímu usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 17. prosince 2021, č. j. 13 Nc 13392/2005-738,

takto:

- I. Doplňující usnesení soudu I. stupně ze dne 17. prosince 2021, č. j. 13 Nc 13392/2005-738, **se mění** ve výroku I tak, že exekuce nařízená usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 21. 4. 2005, č. j. 13 Nc 13392/2005-4, se **zastavuje** ohledně částky 11 430 000 Kč a úroků z prodlení z této částky ve výši 3% ročně od 12. 3. 2004 do zaplacení.
- II. Oprávněná je povinna zaplatit povinnému náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně ve výši 1 560 218 Kč do tří dnů od právní moci usnesení k rukám JUDr. Jana Zůbka, Ph.D., advokáta.
- III. Oprávněná je povinna zaplatit povinnému náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 89 843 Kč do tří dnů od právní moci usnesení k rukám JUDr. Jana Zůbka, Ph.D., advokáta.
- IV. Oprávněná je povinna zaplatit soudnímu exekutorovi Mgr. Tomáši Pospíchalovi náhradu nákladů exekuce ve výši, která bude stanovena samostatným usnesením, do tří dnů od právní moci samostatného usnesení.

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

Odůvodnění:

1. Usnesením ze dne 25. května 2021, č. j. 13 Nc 13392/2005-685, soud I. stupně částečně zastavil exekuci nařízenou usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 21. 4. 2005, č. j. 13 Nc 13392/2005-4, pokud se týká zaplacení smluvní pokuty ve výši 1% za každý den prodlení dlužné částky od 11. 3. 2005 do zaplacení dle vykonatelného Exekutorského zápisu sepsaného Mgr. Tomášem Pospíchalem, soudním exekutorem Exekutorského úřadu v Nymburce (výrok I), rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a soudní exekutor Mgr. Tomáš Pospíchal, Exekutorský úřad Nymburk, nemá právo na náhradu nákladů exekuce (výrok III).
2. Soud I. stupně k odůvodnění rozhodnutí uvedl, že exekuce na majetek povinného byla nařízena jeho usnesením ze dne 21. 4. 2005, č. j. 13 Nc 13392/2005-4, které nabylo právní moci 2. 12. 2005, podle vykonatelného Exekutorského zápisu sepsaného Mgr. Tomášem Pospíchalem, soudním exekutorem Exekutorského úřadu v Nymburce ze dne 12. 3. 2004, sp. zn. EZ 12/2004, k uspokojení pohledávky oprávněné ve výši 11 430 000 Kč s 3 % úroky z prodlení ročně od 12. 3. 2004 do zaplacení, dále smluvní pokutu ve výši 1% za každý den prodlení dlužné částky od 11. 3. 2005 do zaplacení a provedením exekuce byl pověřen soudní exekutor Mgr. Tomáš Pospíchal. Návrhem ze dne 30. 11. 2005 se povinný domáhal zastavení exekuce na základě tvrzení o zaplacení všech dlužných částek po vydání usnesení o nařízení exekuce, což dokládal potvrzením xxx oprávněné Ing. L. V. ze dne 18. 7. 2005. Soud I. stupně tento návrh zamítl usnesením ze dne 11. 9. 2014, č. j. 13 Nc 13392/2005-299, které bylo zrušeno usnesením odvolacího soudu ze dne 13. 3. 2015, č. j. 14 Co 497/2014-386. Odvolací soud soudu I. stupně vytkl, že neprovedl dokazování v souvislosti s tvrzením oprávněné, že podpis xxx oprávněné na potvrzení ze dne 18. 7. 2015 je falzifikátem, nedostatečně se zabýval otázkou, kdy měla být povinným vrácena celá dlužná částka včetně příslušenství a smluvní pokuty, nevypořádal se s tvrzením povinného o neexistenci smlouvy o půjčce ze dne 12. 3. 2004 s přihlédnutím k jeho tvrzením, že celý dluh vznikl souhrnem jemu poskytnutých 25 půjček v rozmezí 25. 10. 2002 - 9. 3. 2004 po uzavření zástavní smlouvy ze dne 1. 10. 2002. Soud I. stupně se tedy v dalším řízení zabýval otázkou, zda má oprávněná na vymáhané plnění podle hmotného práva nárok, přičemž ve smyslu § 52 odst. 1 ex.ř. postupoval dle § 268 odst. 1, odst. 4, § 269 odst. 1 o.s.ř. a § 78, § 79 odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb. ve znění účinném do 30. 4. 2004 a § 40 odst. 1 písm. d) ex.ř. S odkazem na ustálenou judikaturu (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 1972/2007, 20 Cdo 1643/2013, 20 Cdo 1232/2004, 21 Cdo 1012/2000) připomněl, že exekutorský zápis se svolením k vykonatelnosti je exekučním titulem, jestliže splňuje formální náležitosti stanovené pro sepisování exekutorských zápisů (§ 79 odst. 1 ex.ř.) a materiální náležitosti [§ 78 písm. a), § 79 odst. 2 ex.ř.]; s exekutorským zápisem neobsahujícím některou z formálních náležitostí nelze spojovat vlastnost přímé vykonatelnosti (oprávněná osoba přichází o výhodu vymoci na jeho podkladě splnění povinnosti bez předcházejícího nalézacího řízení), takový exekutorský zápis není ani veřejnou listinou ve smyslu § 79 odst. 7 ex.ř.
3. V projednávané věci je exekučním titulem exekutorský zápis sepsaný soudním exekutorem Mgr. Tomášem Pospíchalem ze dne 12. 3. 2004, sp. zn. EZ 12/2004, z něhož vyplývá, že se jeho vyhotovení účastnil Ing. L. V. (xxx oprávněné) jako oprávněná a povinný, jejich přítomnost byla prokázána platnými úředními průkazy; účastníci v čl. I prohlásili nesporným, že „povinný dluží z titulu smlouvy o půjčce se zřízením zástavního práva sepsané dne 12. 3. 2004 k dnešnímu dni peněžitou částku v celkové výši 11 430 000 Kč a pevný úrok 3% ročně od 12. 3. 2004 do zaplacení, a dluh uznává co do důvodu a výše“, v čl. II se povinný zavázal uhradit dlužnou částku nejpozději do 10. 3. 2005 v hotovosti k rukám oprávněné, s tím, že nesplní-li tento závazek nejpozději do 10. 3. 2005, zaplatí dlužník věřiteli smluvní pokutu ve výši 1% denně z dlužné částky od 11. 3. 2005 do zaplacení, v čl. IV povinný pro případ, že nezaplatí do 10. 3. 2005 v plné výši dluh, svolil k vykonatelnosti „shora specifikovaného peněžitého závazku zahrnujícího jednak dlužnou jistinu

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

ve výši 11 430 000 Kč a dále úroky z této částky ve výši 3% ročně od 10. 3. 2004 do zaplacení a dále smluvní pokutu ve výši 1% denně z dlužné částky od 11. 3. 2005 do zaplacení“. Odvolací soud v odvolacím řízení dospěl k závěru, že tento exekutorský zápis je exekucním titulem, obsahuje formální náležitosti stanovené pro sepisování exekutorských zápisů (§ 79 odst. 1 ex.ř.) a materiální (věcné) náležitosti [§ 78 písm. a), § 79 odst. 2 ex.ř.] s výjimkou části týkající se smluvní pokuty, neboť takové určení doby plnění („do zaplacení“) zákonnému požadavku její určitosti neodpovídá.

4. Po provedeném dokazování soud I. stupně zjistil, že tvrzení povinného o neexistenci vymáhané pohledávky se nezakládá na pravdě, když povinný toto tvrzení nijak neprokázal, naopak oprávněná doložila kopie celé řady (tj. 25) smluv o půjčce včetně zajišťovacích směnec a dle výpovědi xxx oprávněné směřovala skutečná vůle účastníků při uzavírání smlouvy o půjčce ze dne 12. 3. 2004 (tj. předmětný exekutorský zápis) k zajištění právě celkem 25 již existujících dlužných pohledávek. Tvrzení oprávněné, že podpis jejího xxx na listině „Prohlášení o splacení pohledávky ze dne 18. 7. 2005“ není jeho pravým podpisem, je věrohodné, když povinný s odkazem na závěry znaleckého posudku Kriminalistického ústavu ze dne 12. 11. 2007 sice tvrdil, že prohlášení vystavil xxx oprávněné, ale nebyl schopen dostatečně tvrdit a prokázat alespoň jedinou konkrétní platbu (a to i s přihlédnutím k úpravě obsažené v zákoně č. 254/2004 Sb.). Proto soud I. stupně neuvěřil tvrzení povinného, že vymáhanou pohledávku v celém rozsahu vrátil s tím, že taková pochybnost je natolik závažná, že by ji nebylo možné přehlédnout ani vyvrátit např. revizním znaleckým posudkem. Takový posudek se soudu I. stupně s ohledem na značný časový odstup od podpisu (cca 16 let) jevil jako neúčelný, když „s akcentem na holograf nelze v takovém časovém odstupu s velkou pravděpodobností vyloučit spornost podpisu na vystaveném potvrzení“. Na tomto základě uzavřel, že povinný neprokázal, že skutečně závazek oprávněné splnil.
5. Ve vztahu ke smluvní pokutě s ohledem na závěry, k nimž dospěl odvolací soud v usnesení ze dne 13. 3. 2015, sp. zn. 14 Co 497/2014, exekuci v této části zastavil, neboť ujednání o smluvní pokutě v čl. II exekucního titulu neodpovídá zákonnému požadavku určitosti doby plnění podle § 79 odst. 2 písm. e) ex.ř. ve znění účinném do 30. 4. 2004. Ve zbývajících částech shledal návrh povinného na zastavení exekuce nedůvodným.
6. O nákladech účastníků řízení a o nákladech exekutora rozhodl soud I. stupně ve výrocích II a III uvedeným způsobem vzhledem k tomu, že došlo pouze k částečnému zastavení exekuce.
7. Proti tomuto usnesení podal povinný včasné odvolání. Konkrétně brojil proti výroku I v rozsahu, v jakém nebylo rozhodnuto o zastavení exekuce ve vztahu k jistině a úroku z prodlení, a proti výroku II.
8. Uvedl, že usnesením ze dne 9. 3. 2005, č. j. 13 Nc 13392/2005-4, byla ve shodě s exekucním návrhem nařízena exekuce mj. k uspokojení úroku z prodlení ve výši 3% p.a. z jistiny od 12. 3. 2004 do zaplacení. V řízení byly předloženy tři různé (obsahově odlišné) verze exekucního titulu (dosud není jasné, která z nich je pravá), nicméně tyto verze se shodují v tom, že upravují toliko úrok a vykonatelnost vztahují výlučně k úroku, tedy nikoli k úroku z prodlení. Návrh na nařízení exekuce je procesní úkon, pro nějž platí teorie projevu, dle níž je třeba každý procesní úkon posuzovat podle toho, jak byl navenek projeven. Ustanovení § 41 odst. 2 o.s.ř. soudu neumožňuje, aby domýšlel obsah úkonu nebo z jeho obsahu činil závěry, které z něj ve skutečnosti nevyplývají. Je tak evidentní a nepochybné, že oprávněná navrhla nařízení exekuce k vymožení úroku z prodlení, nikoli úroku, aniž by k tomu existoval exekucní titul. Není možné vést exekuci pro úrok z prodlení, zní-li exekucní titul na úrok.

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

9. Soudu I. stupně dále vytýkal, že se nevypořádal s námitkami, které uplatnil ve vztahu k jistěně exekované pohledávky, což činí napadené usnesení nepřezkoumatelným. Tyto námitky se týkají otázek souvisejících jednak se vznikem a jednak se zánikem exekované pohledávky.
10. Dle povinného musí soud zjistit, pro jakou konkrétní pohledávku se exekuce vede, vznik a existence pohledávky musí být prokázány oprávněnou, kterou v tomto směru tíží důkazní břemeno. V exekutorském zápisu – exekučním titulu nejsou jednoznačně uvedeny skutečnosti, na nichž se pohledávka nebo jiný nárok zakládá, ani předmět plnění [§ 79 odst. 2 písm. c) a d) ex.ř. ve znění k 12. 3. 2004]. V čl. 1 exekutorského zápisu se odkazuje ke „smlouvě o půjčce sepsané 12. 3. 2004“, jejíž existenci povinný od počátku popírá. Pokud jde o oprávněnou, ta své verze skutkového stavu mění – původní verze oprávněné byla taková, že půjčka ze dne 12. 3. 2004 neexistuje, tuto verzi vzal za svou soud I. stupně, když uzavřel, že exekuce se vede pro 25 blíže nespécifikovaných smluv o půjčce (přitom oprávněná doložila jen 16 smluv), aniž by vyložil, jak je možné vést exekuci k jejich vymožení, když exekuční titul zní na zcela jinou pohledávku. Povinný popřel, že by měl vůči 12. 3. 2004 provést nahrazení jakéhokoli závazku, který dříve mezi ním a oprávněnou existoval, neboť řada z těchto závazků k uvedenému dni ani neexistovala, část smluv byla uzavřena s jinou osobou, ohledně zbytku běžela promlčecí lhůta. Ústní novace závazků zřízených písemnou smlouvou je nemožná (§ 570 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník – dále jen „obč. zák.“), tudíž absolutně neplatná. Pokud by přes nedostatek formy byla platnou, mohla původní závazky nahradit pouze v takovém rozsahu, který nepochybně vyplývá z nováčního právního jednání (§ 571 obč. zák.). Z exekutorského zápisu však taková skutečnost nevyplývá. Vzhledem k tvrzení oprávněné, že celkový objem zapůjčených částek z 25 samostatných smluv činil 14 780 000 Kč, pak „novací“ ze dne 12. 3. 2004 musely být nahrazeny jen některé z těchto závazků. Nebylo-li specifikováno které, šlo by opět o ujednání neplatné (§ 37 odst. 1 obč. zák.) – rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 19. 6. 2015, sp. zn. 23 Cdo 1073/2015, či ze dne 7. 9. 2005, sp. zn. 32 Odo 215/2005. Mezi účastníky však nebyl zřízen dne 12. 3. 2004 vedle původních závazků ani závazek nový (§ 516 odst. 2 obč. zák.), neboť k předání předmětu půjčky nedošlo. Vzhledem k tomu, že exekuce smí být vedena jen pro pohledávky, ohledně nichž svědčí oprávněné exekuční titul, je existence pohledávek z několika smluv o půjčkách uzavřených od 6. 5. 2003 do 9. 3. 2004 irelevantní.
11. Oprávněná ve vyjádření ze dne 23. 5. 2018 pak provedla obrat a přišla s verzí o existenci půjčky ze dne 12. 3. 2004, kterou podpořila listinou označenou jako „smlouva o půjčce ze dne 12. 3. 2004“, v jejímž textu se však hovoří o datu 10. 3. 2004 a jediné, co ji spojuje s datem 12. 3. 2004, je rukou dopsané datum u podpisu xxx. Připomněl, že navrhl provedení důkazu znaleckým posudkem k posouzení, zda ručně dopsané datum bylo psáno totožným psacím náčiním jako podpis a zda je stejného stáří jako podpisy na listině. Tento důkazní návrh však soud I. stupně ignoroval. Povinný popřel tvrzení oprávněné, že na základě smlouvy o půjčce ze dne 12. 3. 2004 poskytla povinnému v hotovosti 11 430 000 Kč, a upozornil, že nepravdivost tohoto tvrzení plyne z obsahu výpovědi xxx samotné oprávněné ze dne 29. 9. 2016 a je v rozporu s jejími tvrzeními obsaženými v podání ze dne 5. 10. 2016. Upozornil taktéž na skutečnost, že v exekučním titulu je jako právní důvod vymáhané pohledávky uvedena „smlouva o půjčce se zřízením zástavního práva“. Taková smlouva však mezi účastníky nikdy uzavřena nebyla a tvrzení oprávněné, že omylem zaměnila směnku za zástavní právo, a pozdější tvrzení, že při podpisu smlouvy o půjčce byla povinnému předložena i zástavní smlouva zajišťující tuto půjčku, kterou však povinný oprávněné nedoručil zpět s úředně ověřeným podpisem, jsou jen dalšími z průhledných lží. Samotná směnka je datována dnem 10. 3. 2004 a je zcela nelogické, aby dva dny předtím, než měl obdržet částku 11 430 000 Kč, povinný vystavil oprávněnému směnku na uvedenou částku. Takto by se nezachoval žádný obezřetný člověk průměrného rozumu. Účetní sjetiny opatřené datem 16. 4. 2018 neprokazují vůbec nic, takový dokument může vytvořit každý, v účetním deníku se údajná půjčka 11 430 000 Kč povinnému objevuje s datem 10. 3. 2004. Z účetních listin předložených oprávněnou se nepodává,

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

že by do účetnictví zahrnovala i jiné půjčky, ačkoli ve vyjádření ze dne 5. 10. 2016 tvrdila, že jí povinný k 12. 3. 2004 dlužil z 16 předcházejících smluv o půjčkách celkem 14 780 000 Kč.

12. V řízení nebylo postaveno najisto, pro jakou pohledávku se exekuce vede, přičemž exekuce smí být vedena pouze pro pohledávku krytou exekučním titulem a v tomto ohledu je lhostejné, zda věřitel má za svým dlužníkem i jiné pohledávky. Tvrdí-li oprávněný, že částka byla povinnému předána po sepsání exekutorského zápisu, pak by tento nebyl vykonatelný, neboť v něm chybí podmínění jeho vykonatelnosti vznikem budoucí pohledávky.
13. Zabývat se otázkou zániku vymáhané pohledávky má smysl pouze tehdy, uzavřel-li by soud, že pohledávka, pro kterou se exekuce vede, je totožná s některou či některými z pohledávek vzniklých z dříve uzavřených smluv o půjčkách. Povinnému se ze strany soudu nedostalo konkrétního poučení o nutnosti tvrdit skutečnosti a označit důkazy k prokázání zániku určité pohledávky (pohledávek). Povinný není schopen provést ztotožnění exekuované pohledávky s pohledávkami z historických smluv, protože ze žádného projevu vůle stran nevyplývá, že by měla existovat jakákoli souvislost mezi pohledávkou specifikovanou v exekučním titulu na straně jedné a jakoukoli z pohledávek vzešlých ze smluv o půjčkách uzavíraných mezi stranami v době před sepsáním exekutorského zápisu na straně druhé. Neví tak, co má vlastně tvrdit a prokazovat. Přesto povinný uvedl, že v době před i po sepsání exekutorského zápisu oprávněně průběžně plnil a ke dni 18. 7. 2005 byly vyrovnány všechny dluhy, které k oprávněné měl. Vzhledem k probíhající exekuci trval na jednoznačné kvitanci oprávněné, která mu proto vystavila listinu označenou jako „prohlášení o splacení pohledávky“. Podpis xxx oprávněné na této listině (Ing. L. V.) byl znaleckým posudkem Kriminálního ústavu Policie ČR vyhodnocen jako pravděpodobně pravý a oprávněná vůči závěrům tohoto posudku nezformulovala jedinou relevantní věcnou výtku. Nepovažoval-li soud I. stupně tento posudek za relevantní důkaz s tím, že povinný neoznačil důkazy k prokázání plateb na pohledávky, pak není zřejmé, proč takový důkaz o předání peněz nežádá také po oprávněné. Povinný dále vylíčil, z jakých zdrojů půjčky splácel a proč dané operace pro něj byly finančně neutrální a nepromítly se tudíž do jeho daňových priznání. Požadavkem na tvrzení a prokázání konkrétních plateb soud I. stupně na něj uvalil nesplnitelné důkazní břemeno (nálezn Ústavního soudu ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. II. ÚS 1430/13, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1144/2014). V tomto směru též poukázal na závěry týkající se důkazního břemene při popírání kvitance jako důkazního prostředku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 10. 2000, sp. zn. 22 Cdo 2670/98).
14. K nákladovému výroku II uvedl, že exekuce byla vedena pro jistinu 11 430 000 Kč s příslušenstvím a pro smluvní pokutu ve výši 1% za každý den prodlení z částky 11 430 000 Kč od 11. 3. 2005 do zaplacení. Ke dni vydání napadeného usnesení činila výše smluvní pokuty 676 656 000 Kč, exekuce tak byla částečně zastavena co do 98,34% celkového předmětu řízení. Tento výsledek odůvodňuje priznání plné náhrady nákladů řízení povinnému.
15. Navrhl, aby odvolací soud změnil výrok I napadeného usnesení tak, že se exekuce zcela zastavuje, a výrok II tak, že je oprávněná povinna zaplatit povinnému plnou náhradu nákladů řízení před soudem I. stupně.
16. Odvolací soud posoudil vzhledem k tomu, že povinný výslovně uvedl, že napadené usnesení nenapadá v rozsahu výroku I, v němž bylo rozhodnuto o zastavení exekuce ve vztahu ke smluvní pokutě, uvedené odvolání směřující proti výroku I napadeného usnesení jako návrh na vydání doplňujícího usnesení. Soudu I. stupně proto odvolací soud věc vrátil s pokynem k jeho vydání.
17. Soud I. stupně následně usnesením ze dne 17. prosince 2021, č. j. 13 Nc 13392/2005-738, rozhodl dle § 166 o.s.ř. tak, že návrh na zastavení exekuce nařízené usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 21. 4. 2005, č. j. 13 Nc 13392/2005-4, pokud se týká zaplacení jistiny dluhu ve výši

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

11 430 000 Kč a úroku z prodlení ve výši 3% p.a. z částky 11 430 000 Kč od 12. 3. 2004 do zaplacení dle vykonatelného exekutorského zápisu sepsaného Mgr. Tomášem Pospíchálem, soudním exekutorem Exekutorského úřadu v Nymburce ze dne 12. 3. 2004, sp. zn. EZ 12/2004 zamítl (výrok I), rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a soudní exekutor Mgr. Tomáš Pospíchal, Exekutorský úřad Nymburk, nemá právo na náhradu nákladů exekuce (výrok III). Na základě skutkových zjištění a úvah, které popsal v usnesení ze dne 25. května 2021, č. j. 13 Nc 13392/2005-685, neshledal podmínky pro úplné zastavení exekuce ze žádného z důvodů specifikovaných v § 268 o.s.ř.

18. Proti výrokům I a II tohoto usnesení podal povinný včasné a přípustné odvolání, které odůvodnil shodně jako odvolání proti usnesení ze dne 25. května 2021, č. j. 13 Nc 13392/2005-685. K nákladovému výroku pak pouze doplnil, že ke dni 17. 12. 2021 činila výše smluvní pokuty 700 201 800 Kč, a pokračovala-li tedy exekuce pro částku 11 430 000 Kč, mělo se povinnému dostat plné náhrady nákladů řízení.
19. Oprávněná navrhla potvrzení obou napadených usnesení jako věcně správných. Zdůraznila, že dne 12. 3. 2004 byla mezi účastníky uzavřena smlouva o půjčce, v níž povinný potvrdil převzetí hotovosti svým vlastnoručním podpisem. Částka 11 430 000 Kč mohla být povinnému předána v hotovosti, neboť ještě nebyl účinný zákon č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti a o změně zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon č. 254/2004 Sb.“). Na základě této skutečnosti byl sepsán předmětný exekutorský zápis. Povinný však na základě shora citovaného zákona účinného od 1. 7. 2004 měl povinnost vrátit poskytnutou půjčku bezhotovostně. Neuhradil však na ni ničeho. Oprávněná prokázala existenci pohledávky prostřednictvím předložených účetních dokladů. Dále upozornila na závěry vyslovené Městským soudem v Praze v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 24 Cm 8/2009-231, jímž byla zamítnuta žaloba společnosti Rxxx xxx s.r.o., kterou se na xxx oprávněné domáhala zaplacení částky 11 430 000 Kč s příslušenstvím. Dle odůvodnění rozsudku směnku vlastní znějící na uvedenou částku xxx oprávněné nepodepsal. Oprávněná také sporovala, že by podepsala prohlášení o splacení pohledávky ze dne 18. 7. 2005, a odkázala na závěry odborného vyjádření Policie ČR ze dne 19. 4. 2006, dle nichž je u sporného podpisu na tomto prohlášení s předpokládaným zněním „Veselý“ pravděpodobnější, že se jedná o padělek, než by L. V. svůj podpis takto komolil. Skutečnost, že na uvedeném prohlášení není podpis xxx oprávněné, byla potvrzena v řízení vedeném pod shora uvedenou sp. zn. 24 Cm 8/2009 znaleckým posudkem znalce Ing. Kokiše a znalce PhDr. Valešky. Za účelové a liché oprávněná označila tvrzení povinného, že nikdy neuzavřel smlouvu o půjčce ze dne 12. 3. 2004 s oprávněnou, že nikdy neobdržel od oprávněné peněžní prostředky ve výši 11 430 000 Kč. Uhradil-li by povinný oprávněné 18. 7. 2005 částku 11 430 000 Kč, musel by tak vzhledem k účinnosti zákona č. 254/2004 Sb., učinit v hotovosti.
20. V projednávané věci bylo exekuční řízení zahájeno dne 15. 4. 2005, a proto se v něm i nyní postupuje dle zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „ex.ř.“) (srov. čl. IV bodu 1 zákona č. 396/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, a část druhou čl. IV bod 1 zákona č. 286/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, s tím, že dle čl. IV bodu 4 zákona č. 396/2012 Sb. jsou exekutorské zápisy podle § 78 písm. a) zákona č. 120/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2012, které byly sepsány do 31. 12. 2012, exekučním titulem i po 1. 1. 2013).
21. Odvolací soud ve smyslu ust. § 52 odst. 1 ex.ř. ve spojení s ustanovením § 212 a § 212a o.s.ř. přezkoumal první napadené usnesení v napadeném výroku II a akcesorickém nenapadeném výroku III a druhé napadené usnesení v celém rozsahu (tj. včetně nenapadeného akcesorického výroku

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

III), včetně řízení jejich vydání předcházejících, a zopakoval a doplnil dokazování (§ 213 odst. 2 a 4 o.s.ř.) a z provedených důkazů učinil následující skutková zjištění.

22. Dne 6. 5. 2003 byla mezi oprávněnou jako věřitelem a povinným jako dlužníkem uzavřena smlouva o půjčce, kterou oprávněná půjčila povinnému částku 300 000 Kč, kterou mu předala v hotovosti 6. 5. 2003, a to na dobu 3 měsíců od 6. 5. 2003 s tím, že povinný se zavázal ji splatit včetně pevného ročního úroku ve výši 5% do 6. 8. 2003. (smlouva o půjčce datovaná dnem 6. 5. 2003) Dne 7. 5. 2003 povinný vystavil směnku znějící na částku 300 000 Kč, kterou se zavázal zaplatit na řad oprávněné 7. 8. 2003 (směnka z 7. 5. 2003).
23. Dne 26. 5. 2003 byla mezi oprávněnou jako věřitelem a povinným jako dlužníkem uzavřena smlouva o půjčce, kterou oprávněná půjčila povinnému částku 250 000 Kč, kterou mu předala v hotovosti 26. 5. 2003, a to na dobu 3 měsíců od 26. 5. 2003 s tím, že povinný se zavázal ji splatit včetně pevného ročního úroku ve výši 5% do 26. 8. 2003. (smlouva o půjčce datovaná dnem 26. 5. 2003) Dne 26. 5. 2003 povinný vystavil směnku znějící na částku 250 000 Kč, kterou se zavázal zaplatit na řad oprávněné 26. 8. 2003 (směnka z 26. 5. 2003).
24. Dne 3. 6. 2003 byla mezi oprávněnou jako věřitelem a povinným jako dlužníkem uzavřena smlouva o půjčce, kterou oprávněná půjčila povinnému částku 700 000 Kč, kterou mu předala v hotovosti 3. 6. 2003, a to na dobu 3 měsíců od 3. 6. 2003 s tím, že povinný se zavázal ji splatit včetně pevného ročního úroku ve výši 5% do 3. 9. 2003. (smlouva o půjčce datovaná dnem 3. 6. 2003) Dne 10. 6. 2003 povinný vystavil směnku znějící na částku 700 000 Kč, kterou se zavázal zaplatit na řad oprávněné 10. 12. 2003 (směnka z 10. 6. 2003).
25. Dne 18. 6. 2003 byla mezi oprávněnou jako věřitelem a povinným jako dlužníkem uzavřena smlouva o půjčce, kterou oprávněná půjčila povinnému částku 400 000 Kč, kterou mu předala v hotovosti 18. 6. 2003, a to na dobu 6 měsíců od 18. 6. 2003 s tím, že povinný se zavázal ji splatit včetně pevného ročního úroku ve výši 3% do 18. 12. 2003. (smlouva o půjčce datovaná dnem 18. 6. 2003) Dne 18. 6. 2003 povinný vystavil směnku znějící na částku 400 000 Kč, kterou se zavázal zaplatit na řad oprávněné 18. 8. 2004 (směnka z 18. 6. 2003).
26. Dne 10. 7. 2003 byla mezi oprávněnou jako věřitelem a povinným jako dlužníkem uzavřena smlouva o půjčce, kterou oprávněná půjčila povinnému částku 300 000 Kč, kterou mu předala v hotovosti 10. 7. 2003, a to na dobu 1 měsíce od 10. 7. 2003 s tím, že povinný se zavázal ji splatit včetně pevného ročního úroku ve výši 5% do 10. 8. 2003. (smlouva o půjčce datovaná dnem 10. 7. 2003) Dne 10. 7. 2003 povinný vystavil směnku znějící na částku 300 000 Kč, kterou se zavázal zaplatit na řad oprávněné 10. 8. 2003 (směnka z 10. 7. 2003).
27. Dne 16. 7. 2003 byla mezi oprávněnou jako věřitelem a povinným jako dlužníkem uzavřena smlouva o půjčce, kterou oprávněná půjčila povinnému částku 300 000 Kč, kterou mu předala v hotovosti 16. 7. 2003, a to na dobu 3 měsíců od 16. 7. 2003 s tím, že povinný se zavázal ji splatit včetně pevného ročního úroku ve výši 5% do 16. 10. 2003 (smlouva o půjčce datovaná dnem 16. 7. 2003). Dne 16. 7. 2003 povinný vystavil směnku znějící na částku 300 000 Kč, kterou se zavázal zaplatit na řad oprávněné 16. 12. 2003 (směnka z 16. 7. 2003).
28. Dne 12. 8. 2003 byla mezi oprávněnou jako věřitelem a povinným jako dlužníkem uzavřena smlouva o půjčce, kterou oprávněná půjčila povinnému částku 100 000 Kč, kterou mu předala v hotovosti 12. 8. 2003, a to na dobu 3 měsíců od 12. 8. 2003 s tím, že povinný se zavázal ji splatit včetně pevného ročního úroku ve výši 3% do 12. 11. 2003. (smlouva o půjčce datovaná dnem 12. 8. 2003) Dne 12. 8. 2003 povinný vystavil směnku znějící na částku 100 000 Kč, kterou se zavázal zaplatit na řad oprávněné 12. 11. 2003 (směnka z 12. 8. 2003).

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

29. Dne 26. 8. 2003 byla mezi oprávněnou jako věřitelem a povinným jako dlužníkem uzavřena smlouva o půjčce, kterou oprávněná půjčila povinnému částku 400 000 Kč, kterou mu předala v hotovosti 26. 8. 2003, a to na dobu 3 měsíců od 26. 8. 2003 s tím, že povinný se zavázal ji splatit včetně pevného ročního úroku ve výši 3% do 26. 11. 2003. (smlouva o půjčce datovaná dnem 26. 8. 2003) Dne 26. 8. 2003 povinný vystavil směnku znějící na částku 400 000 Kč, kterou se zavázal zaplatit na řad oprávněné 26. 12. 2003 (směnka z 26. 8. 2003).
30. Dne 15. 9. 2003 byla mezi oprávněnou jako věřitelem a povinným jako dlužníkem uzavřena smlouva o půjčce, kterou oprávněná půjčila povinnému částku 200 000 Kč, kterou mu předala v hotovosti 15. 9. 2003, a to na dobu 3 měsíců od 15. 9. 2003 s tím, že povinný se zavázal ji splatit včetně pevného ročního úroku ve výši 5% do 15. 12. 2003. (smlouva o půjčce datovaná dnem 15. 9. 2003)
31. Dne 30. 9. 2003 byla mezi oprávněnou jako věřitelem a povinným jako dlužníkem uzavřena smlouva o půjčce, kterou oprávněná půjčila povinnému částku 300 000 Kč, kterou mu předala v hotovosti 30. 9. 2003, a to na dobu 4 měsíců od 30. 9. 2003 s tím, že povinný se zavázal ji splatit včetně pevného ročního úroku ve výši 3% do 30. 1. 2004. (smlouva o půjčce datovaná dnem 30. 9. 2003) Dne 30. 9. 2003 povinný vystavil směnku znějící na částku 300 000 Kč, kterou se zavázal zaplatit na řad oprávněné 30. 1. 2004 (směnka z 30. 9. 2003).
32. Dne 4. 11. 2003 byla mezi oprávněnou jako věřitelem a povinným jako dlužníkem uzavřena smlouva o půjčce, kterou oprávněná půjčila povinnému částku 600 000 Kč, kterou mu předala v hotovosti 4. 11. 2003, a to na dobu 3 měsíců od 4. 11. 2003 s tím, že povinný se zavázal ji splatit včetně pevného ročního úroku ve výši 3% do 4. 2. 2004. (smlouva o půjčce datovaná dnem 4. 11. 2003) Dne 4. 11. 2003 povinný vystavil směnku znějící na částku 600 000 Kč, kterou se zavázal zaplatit na řad oprávněné 4. 2. 2003 (směnka z 4. 11. 2003).
33. Dne 19. 11. 2003 byla mezi oprávněnou jako věřitelem a povinným jako dlužníkem uzavřena smlouva o půjčce, kterou oprávněná půjčila povinnému částku 1 500 000 Kč, kterou mu předala v hotovosti 19. 11. 2003, a to na dobu 3 měsíců od 19. 11. 2003 s tím, že povinný se zavázal ji splatit včetně pevného ročního úroku ve výši 3% do 19. 2. 2004 (smlouva o půjčce datovaná dnem 19. 11. 2003). Dne 19. 11. 2003 povinný vystavil směnku znějící na částku 1 500 000 Kč, kterou se zavázal zaplatit na řad oprávněné 19. 3. 2004 (směnka z 19. 11. 2003).
34. Dne 27. 11. 2003 byla mezi oprávněnou jako věřitelem a povinným jako dlužníkem uzavřena smlouva o půjčce, kterou oprávněná půjčila povinnému částku 8 900 000 Kč, kterou mu předala v hotovosti 27. 11. 2003, a to na dobu 1 roku od 27. 11. 2003 s tím, že povinný se zavázal ji splatit včetně pevného ročního úroku ve výši 3% do 27. 11. 2004 (smlouva o půjčce datovaná dnem 27. 11. 2003). Dne 27. 11. 2003 povinný vystavil směnku znějící na částku 8 900 000 Kč, kterou se zavázal zaplatit na řad oprávněné 27. 11. 2004 (směnka z 27. 11. 2003).
35. Dne 8. 1. 2004 byla mezi oprávněnou jako věřitelem a povinným jako dlužníkem uzavřena smlouva o půjčce, kterou oprávněná půjčila povinnému částku 200 000 Kč, kterou mu předala v hotovosti 8. 1. 2004, a to na dobu 6 měsíců od 8. 1. 2004 s tím, že povinný se zavázal ji splatit včetně pevného ročního úroku ve výši 3% do 8. 7. 2004 (smlouva o půjčce datovaná dnem 8. 1. 2004). Dne 8. 1. 2004 povinný vystavil směnku vlastní znějící na částku 200 000 Kč, kterou se zavázal zaplatit oprávněné 8. 7. 2004 (vlastní směnka z 8. 1. 2004).
36. Dne 5. 2. 2004 byla mezi oprávněnou jako věřitelem a povinným jako dlužníkem uzavřena smlouva o půjčce, kterou oprávněná půjčila povinnému částku 180 000 Kč, kterou mu předala v hotovosti

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

5. 2. 2004, a to na dobu 3 měsíců od 5. 2. 2004 s tím, že povinný se zavázal ji splatit včetně pevného ročního úroku ve výši 3% do 5. 5. 2004 (smlouva o půjčce datovaná dnem 5. 2. 2004). Dne 5. 2. 2004 povinný vystavil směnku vlastní znějící na částku 180 000 Kč, kterou se zavázal zaplatit oprávněné 5. 5. 2004 (vlastní směnka z 5. 2. 2004).
37. Dne 9. 3. 2004 byla mezi oprávněnou jako věřitelem a povinným jako dlužníkem uzavřena smlouva o půjčce, kterou oprávněná půjčila povinnému částku 150 000 Kč, kterou mu předala v hotovosti 9. 3. 2004, a to na dobu 2 měsíců od 9. 3. 2004 s tím, že povinný se zavázal ji splatit včetně pevného ročního úroku ve výši 3% do 9. 5. 2004 (smlouva o půjčce datovaná dnem 9. 3. 2004). Dne 9. 3. 2004 povinný vystavil směnku vlastní znějící na částku 150 000 Kč, kterou se zavázal zaplatit oprávněné 9. 5. 2004 (vlastní směnka z 9. 3. 2004).
38. Dne 10. 3. 2004 povinný vystavil směnku vlastní znějící na částku 11 430 000 Kč, kterou se zavázal zaplatit oprávněné dne 10. 9. 2004 (vlastní směnka z 10. 3. 2004).
39. Ze smlouvy o půjčce datované dnem 10. 3. 2004 odvolací soud zjistil, že v jejím textu je uvedeno, že oprávněná jako věřitel půjčuje povinnému jako dlužníkovi částku 11 430 000 Kč s pevným úrokem 3% ročně s tím, že uvedená částka byla předána v hotovosti 10. 3. 2004 a povinný potvrzuje příjem „11 280 000 Kč (slovy jedenáctmilionůčtyřicetisícokorunčeských)“ a poskytuje se na dobu 6 měsíců od 10. 3. 2004 a povinný se zavazuje ji splatit včetně pevného ročního úroku ve výši 3% do 10. 9. 2004. Na listině je dále v levém dolním rohu ke slovům „Věřitel“ umístěn podpis a rukou psané datum 12. 3. 2004, přičemž u číslovky 2 jsou ve spodní části zřetelné další tahy psacím náčiním.
40. Z účetních dokladů oprávněné – rozvahy, účetního deníku a úsporného deníku, vždy za období od 1. 1. 2004 do 31. 12. 2004, datovaných dnem 16. 4. 2018 odvolací soud zjistil, že v rozvaze je v rámci aktiv uvedena jako „ostatní půjčky K.“ částka 11 430 000 Kč; půjčky ze dne 8. 1. 2004 na částku 200 000 Kč, ze dne 5. 2. 2004 na částku 180 000 Kč a ze dne 9. 3. 2004 na částku 150 000 Kč v rozvaze uvedeny nejsou. Stejně je tomu i v účetním deníku a v úsporném účetním deníku, kde je evidována pod označením „půjčky fin. prostř.“ „K.“ pouze částka 11 430 000 Kč s datem 10. 3. 2004.
41. Z usnesení Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 24. 6. 2008, č. j. 1 KZN 226/2006-77, odvolací soud zjistil, že jím byla jako nedůvodná zamítnuta stížnost Ing. L. V. proti usnesení policejního orgánu ze dne 31. 3. 2008 o odložení věci stran oznámení Ing. V. ve věci podezření ze spáchání pokusu trestného činu podvodu, jehož se měl dopustit zde povinný tím, že se pokusil zastavit exekuci tím, že předložil falzum „Prohlášení o splacení pohledávky“. Z odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že v průběhu šetření věci se Ing. L. V. vyjádřil tak, že zde povinnému jednak svým jménem, jednak jménem zde oprávněné postupně půjčil finanční hotovost v celkovém objemu 11 430 000 Kč v letech 2002-2004; jednotlivé půjčky byly jištěny vystavením směnky na příslušnou finanční částku ve prospěch zde oprávněné, a dále popřel, že by podepsal „Prohlášení o splacení pohledávky“ ze dne 18. 7. 2005 a směnku vlastní ze dne 18. 8. 2005 ve prospěch zde povinného znějící na částku 11 430 000 Kč, popřel, že by ze strany zde povinného došlo k zaplacení dlužných částek.
42. Po takto doplněném dokazování dospěl odvolací soud k následujícím závěrům.
43. V projednávané věci je exekučním titulem exekutorský zápis se svolením vykonatelnosti ze dne 12. 3. 2004, v němž oprávněná s povinným prohlásili, že považují „za nesporné, že povinný dluží oprávněné z titulu smlouvy o půjčce se zřízením zástavního práva, sepsané dne 12. 3. 2004, k 12. 3. 2004 částku ve výši 11 430 000 Kč, pevný úrok z této částky ve výši 3% ročně od 12. 3. 2004 do

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

zaplacení, povinný tento dluh uznal co do důvodu a výše, a zavázal se uhradit oprávněné dlužnou jistinu ve výši 11 430 000 Kč a úrok z této částky ve výši 3% ročně od 10. 3. 2004 do zaplacení, nejpozději do 10. 3. 2005 v hotovosti“.

44. Podle § 78 písm. a) ex. ř. ve znění účinném k 12. 3. 2004 v rámci další činnosti exekutor sepíše na žádost exekutorský zápis o dohodě, kterou se účastník zaváže splnit pohledávku nebo jiný nárok druhého účastníka vyplývající ze závazkového právního vztahu, v níž svolí, aby podle tohoto zápisu byl nařízen a proveden výkon rozhodnutí nebo exekuce, jestliže svou povinnost řádně a včas nesplní.
45. Kromě formálních náležitostí stanovených pro sepisování exekutorských zápisů ve smyslu § 79 odst. 1 ex.ř. ve znění účinném k 12. 3. 2004 musí exekutorský zápis se svolením k vykonatelnosti k tomu, aby byl exekučním titulem ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) ex.ř., obsahovat náležitosti podle § 79 odst. 2 ex.ř. ve znění účinném k 12. 3. 2004, tj. musí obsahovat: a) označení osoby, která se zavázala ke splnění pohledávky nebo jiného nároku, (osoby povinné), b) označení osoby, jejíž pohledávka nebo jiný nárok mají být splněny, (osoby oprávněné), c) skutečnosti, na nichž se pohledávka nebo jiný nárok zakládá, d) předmět plnění, e) dobu plnění, f) prohlášení povinné osoby o svolení k vykonatelnosti zápisu.
46. Právním důvodem plnění ve smyslu § 79 odst. 2 písm. c) ex.ř. ve znění účinném k 12. 3. 2004 se rozumí rozhodné skutečnosti, na nichž se plnění zakládá. Tyto skutečnosti nemusí být v dohodě osoby oprávněné ze závazkového vztahu s osobou ze závazkového vztahu povinnou, obsažené v exekutorském zápise se svolením k vykonatelnosti, vylíčeny do všech podrobností. Postačuje takové vyznačení právního důvodu plnění, z něhož je zřejmé, na čem se plnění zakládá (tj. proč má povinná osoba poskytnout oprávněné osobě stanovené plnění) – srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 4. 1999, sp. zn. 21 Cdo 2020/98, uveřejněné pod číslem 4/2000 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 2707/2000, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2011, sp. zn. 20 Cdo 5068/2009. Z exekutorského zápisu musí být objektivně, tzn. jednoznačně a určitě (a to i z pohledu třetích – od smluvních stran exekutorského zápisu odlišných – osob) zřejmý důvod plnění. Nejvyšší soud v této souvislosti zformuloval závěr, že nestačí, je-li jen mezi účastníky jasné, co je předmětem právního úkonu (jednání), neboť ten musí vyplývat z písemného právního úkonu (jednání) – srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 6. 2007, sp. zn. 32 Odo 1433/2006, uveřejněný pod číslem 27/2008 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. Jinak řečeno, z exekutorského zápisu musí být objektivně seznatelné, proč má povinná osoba oprávněné osobě určité plnění poskytnout a na základě jakého právního důvodu tak má učinit, přičemž tento právní důvod by neměl být zaměnitelný s jiným právním důvodem. Určitost závazku nelze ztotožňovat jen s jeho výší (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2004, sp. zn. 29 Odo 1126/2003, či jeho usnesení ze dne 1. 7. 2016, sp. zn. 20 Cdo 280/2016).
47. Dohoda oprávněné a povinné osoby, obsažená v exekutorském zápise se svolením k vykonatelnosti, nemá hmotněprávní povahu. Jde o jednu z náležitostí, kterou musí exekutorský zápis se svolením k vykonatelnosti obsahovat, aby byl ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) ex.ř. z materiálního hlediska vykonatelný. Dohoda oprávněné a povinné osoby tedy sama o sobě nemá za následek vznik, změnu nebo zánik práv nebo povinností účastníků právního vztahu. Z výše uvedeného proto vyplývá, že exekutorský zápis se svolením k vykonatelnosti má jen formální charakter a není sám o sobě samostatným zavazovacím důvodem a ani se jím nezakládá domněnka o existenci dluhu v době jeho sepsání, neboť obsahuje takové náležitosti, které jsou potřebné k tomu, aby byl jako titul pro exekuci nebo soudní výkon rozhodnutí vykonatelný (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2013, sp. zn. 20 Cdo 3334/2012, jehož závěry rovněž platí pro posuzovanou věc, byť se týkají notářských zápisů se svolením k vykonatelnosti).

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

48. Vzhledem k formálnímu charakteru exekutorského zápisu se svolením k vykonatelnosti je proto nutné dbát na to, aby jeho veškeré formální i materiální (věcné) náležitosti skutečně byly dodrženy (srov. opěť např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 7. 2016, sp. zn. 20 Cdo 280/2016).
49. Nejvyšší soud v ustálené judikatuře (dále) vysvětlil, že skutečnost, že exekutorský zápis se svolením k vykonatelnosti je takovým titulem pro výkon rozhodnutí (tj. i exekuci), který sám o sobě oprávněnému nezakládá právní důvod pro přijetí vymáhaného plnění, musí být zohledněna i v řízení o výkon rozhodnutí (tj. i v exekučním řízení). Vymáhání plnění, na něž nemá oprávněný nárok a které by byl povinen po jeho přijetí z důvodu bezdůvodného obohacení povinnému vrátit, nelze považovat za přípustné. Nařídí-li soud podle exekutorského zápisu se svolením k vykonatelnosti výkon rozhodnutí, ačkoliv oprávněný nemá na vymáhané plnění podle hmotného práva nárok, je to důvodem k zastavení výkonu rozhodnutí (exekuce) postupem podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. Nařízený výkon rozhodnutí (nařízenou exekuci) lze z tohoto důvodu zastavit na návrh nebo i bez návrhu (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 8. 2004, sp. zn. 20 Cdo 1232/2004, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 10. 2000, sp. zn. 21 Cdo 267/2000, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 1 ročník 2001 pod číslem 15).
50. V usnesení ze dne 29. 7. 2014, sp. zn. 21 Cdo 3776/2013, Nejvyšší soud k předchozím závěrům upřesnil, že platební povinnosti, k jejichž splnění se povinný zavázal v dohodě obsažené v exekutorském zápisu se svolením k vykonatelnosti, lze poměřovat jen tím, jaké povinnosti pro něj vyplývají z uzavřeného hmotněprávního úkonu (který byl podkladem pro sepsání tohoto zápisu), jež nesplnil. Neměl-li by oprávněný podle hmotného práva nárok na vymáhané plnění oproti tomu, co účastníky bylo dohodnuto v exekutorském zápisu se svolením k vykonatelnosti jen v určitém rozsahu (určité části), bylo by to důvodem pro částečné zastavení výkonu rozhodnutí (exekuce) podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o.s.ř. ve spojení s ustanovením § 268 odst. 4 o.s.ř. (k témuž viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 10. 2016, sp. zn. 20 Cdo 3953/2016).
51. S ohledem na uplatněné odvolací námitky se odvolací soud zabýval tím, zda ve světle citovaných judikatorních závěrů obstojí závěry soudu I. stupně, dle nichž „oprávněná svým podáním doručeným soudu 10. 10. 2016 doložila kopie celé řady (tj. 25) smluv o půjčce včetně zajišťovacích směnek“ a xxx oprávněné „zcela věrohodným způsobem vylíčil, že skutečná vůle účastníků při uzavírání smlouvy o půjčce ze dne 12. 3. 2004 (tj. předmětný exekutorský zápis) směřovala k zajištění právě celkem 25 již existujících dlužných pohledávek“, na základě kterých neshledal důvody pro zastavení exekuce ohledně částky 11 430 000 Kč s příslušenstvím.
52. Předně je třeba dát za pravdu povinnému, že oprávněná v průběhu řízení o návrhu povinného na zastavení exekuce měnila velmi podstatným způsobem svá rozhodná tvrzení vztahující se k exekované pohledávce. V podání ze dne 5. 10. 2016 v souvislosti s předložením 16 písemně uzavřených smluv o půjčce uvedla, že ačkoli povinnému v období od 6. 5. 2003 do 9. 3. 2004 zapůjčila celkovou částku 14 780 000 Kč, byl vykonávaný exekutorský zápis sepsán „na základě dohody oprávněné a povinného a s ohledem na jejich dlouhodobé vztahy“ toliko co do výše dluhu na jistinu 11 430 000 Kč s tím, že uzavřením smlouvy o půjčce ohledně částky ve výši 11 430 000 Kč ze dne 12. 3. 2004 uvedené v exekutorském zápisu z téhož dne, vycházející z doposud poskytnutých půjček, došlo k novaci dosavadního závazku z titulu uvedených smluv o půjčce jakožto skutečnosti, na kterých se předmětná pohledávka zakládá. Smlouvu o půjčce ze dne 12. 3. 2004 oprávněná spolu s tímto podáním nepředložila. Učinila tak podáním ze dne 23. 5. 2018 s odůvodněním, že teprve nedávno jí byl originál této smlouvy vrácen dřívějším právním zástupcem. Stran předání částky 11 430 000 Kč odkázala na své účetní doklady.

53. Z textu smlouvy o půjčce datované dnem 10. 3. 2004, v níž je k podpisu věřitele připojeno rukou psané datum 12. 3. 2004, předně nelze dovodit, že by se mělo jednat o právní úkon, kterým účastníci nahrazovali závazky z dříve uzavřených smluv o půjčkách ve smyslu ustanovení § 570 obč. zák. Oprávněná nepředložila soudem I. stupně zmiňovaných 25 smluv o půjčce, ale jen 16 písemně uzavřených smluv o půjčce, které byly mezi ní jako věřitelem na straně jedné a povinným jako dlužníkem na straně druhé uzavřeny v období od 6. 5. 2003 do 9. 3. 2004 (z toho v roce 2004 smlouvy o půjčce datované dny 8. 1., 5. 2. a 9. 3. 2004), přičemž celkový objem zapůjčených peněžních prostředků jen z těchto 16 smluv činil 14 780 000 Kč.
54. Podle § 570 odst. 1 obč. zák. dohodne-li se věřitel s dlužníkem, že dosavadní závazek se nahrazuje závazkem novým, dosavadní závazek zaniká a dlužník je povinen plnit závazek nový. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení nahrazuje-li se závazek zřízený písemnou formou, musí být dohoda o zřízení nového závazku uzavřena písemně. Totéž platí, je-li nahrazován promlčený závazek. Podle § 37 odst. 1 obč. zák. právní úkon musí být učiněn svobodně a vážně, určité a srozumitelně; jinak je neplatný.
55. Privativní novace spočívá v tom, že strany ruší původní závazek tím způsobem, že jej nahrazují novým závazkem. Vůle stran při privativní novaci musí směřovat jednak ke zrušení původního závazku, jednak (a současně) ke zřízení závazku nového, který závazek původní nahradí (animus novandi). Tento charakteristický rys privativní novace určuje její dvě základní části - privativní novace v sobě spojuje prvek zrušení původního závazku a prvek založení závazku nového. Privativní novace má proto vždy jednak privativní účinky (ruší existující závazek), jednak účinky obligační (zakládá závazek jiný) a má dvě části, část zrušovací a část obligační. Tyto pojmové části privativní novace jsou spolu nedílně spojeny, a proto je existence obou těchto pojmových náležitostí předpokladem platnosti privativní novace. Privativní novace musí platně zrušit původní závazek a současně musí platně založit závazek nový, pokud se tak nestane, je privativní novace jako celek neplatná (srovnej Eliáš, K., et al. Občanský zákoník - Velký akademický komentář. 1. vyd. 2. sv. § 488-880. Praha: Linde, 2008). Dohoda o nahrazení závazku novým (privativní novace) musí odpovídat obecným požadavkům kladeným na právní úkony z hlediska jejich platnosti. Není-li z dohody o nahrazení závazku novým seznatelné, jaký dosavadní závazek je nahrazován, je taková dohoda neplatná pro neurčitost. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 8. 2013, sp. zn. 33 Cdo 327/2012).
56. Oprávněnou předložená smlouva o půjčce datovaná dnem 10. 3. 2004 s rukou dopsaným datem 12. 3. 2004 nespĺňuje náležitosti platné dohody o nahrazení dosavadních závazků novým co určitosti. Není z ní totiž vůbec patrné, že by účastníci měli vůli zrušit některý (některé) z dosavadních závazků a nahradit jej (je) závazkem novým. Vzhledem k tomu, že objem zapůjčených prostředků jen ze 16 předložených smluv o půjčce činil 14 780 000 Kč, není z uvedené smlouvy ani seznatelné, v jakém rozsahu měly jednotlivé dřívější závazky zaniknout a být nahrazeny závazkem novým ve výši pouhých 11 430 000 Kč. Na závěru o neurčitosti takového úkonu by nic neměnila ani případná skutečnost, že účastníkům byla taková okolnost známa (k tomu srov. závěry shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Odo 1433/2006).
57. Odvolací soud se dále zabýval otázkou, zda oprávněnou předložená smlouva o půjčce datovaná dnem 10. 3. 2004 s rukou dopsaným datem 12. 3. 2004 ob stojí jako základ samostatného závazkového vztahu vzniklého vedle dosavadních závazkových vztahů účastníků, a zda tedy platební povinnost z ní vyplývající lze ztotožnit s platební povinností vyplývající z vykonávaného exekutorského zápisu.
58. Podle § 657 obč. zák. smlouvou o půjčce přenechává věřitel dlužníkovi věci určené podle druhu, zejména peníze, a dlužník se zavazuje vrátit po uplynutí dohodnuté doby věci stejného druhu.

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

59. Smlouva o půjčce je tradičně považována za smlouvu reálnou; znamená to především, že ke smlouvě o půjčce nedochází jen na základě dohody stran (účinným přijetím návrhu na uzavření smlouvy), ale vždy teprve skutečným odevzdáním předmětu půjčky dlužníku (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 5. 2004, sp. zn. 21 Cdo 2217/2003, který byl uveřejněn pod č. 110 v časopise Soudní judikatura, roč. 2004).
60. V projednávané věci bylo provedeným dokazováním zjištěno, že xxx oprávněné v rámci šetření policejního orgánu ve věci jeho oznámení pro podezření ze spáchání pokusu trestného činu podvodu, jehož se měl dopustit zde povinný, uvedl, že oprávněná i on sám osobně postupně v letech 2002-2004 povinnému půjčili finanční hotovost v objemu 11 430 000 Kč. Toto zjištění je v souladu s obsahem výpovědi xxx oprávněné při jednání konaném dne 29. 9. 2016, který výslovně uvedl, že vykonávaný exekutorský zápis byl sepsán na všechny půjčky dříve uzavřené, tedy oněch 25 půjček, nikoli na nějakou novou půjčku. Částka 11 430 000 Kč uvedená v exekutorském zápisu představovala souhrnnou částku, kterou povinný v té době dlužil ze všech 25 dříve poskytnutých půjček. Rozhodně povinnému částku 11 430 000 Kč nepředal, tuto částku povinný již dlužil. Tato výpověď je zcela v souladu s předchozími tvrzeními oprávněné uplatněnými v podání ze dne 5. 10. 2016 ohledně toho, že smlouva o půjčce ve výši 11 430 000 Kč ze dne 12. 3. 2004 uvedená v exekutorském zápisu z téhož dne, vycházela z dosud poskytnutých půjček, a představovala novaci dosavadních závazků z dříve uzavřených smluv o půjčkách. Důkazy, které oprávněná předložila spolu s podáním ze dne 23. 5. 2018 na podporu svých změněných tvrzení, že v souvislosti s uzavřením smlouvy o půjčce datované dnem 10. 3. 2004 s rukou dopsaným datem 12. 3. 2004 povinnému částku 11 430 000 Kč předala, jsou zcela nevěrohodné – jak v rozvaha, tak i účetní deníky za období celého roku 2004 sice vykazují půjčku označenou jako „půjčka K.“ s částkou 11 430 000 Kč, ale činí tak s uvedením data poskytnutí 10. 3. 2004 a nevykazují zároveň ostatní půjčky, které byly oprávněnou poskytnuty povinnému v roce 2004 – a to půjčku ze dne 8. 1. 2004 ve výši 200 000 Kč, půjčku ze dne 5. 2. 2004 ve výši 180 000 Kč a půjčku ze dne 9. 3. 2004 ve výši 150 000 Kč. V této souvislosti pak nelze nezmínit ani směnku vlastní vystavenou povinným dne 10. 3. 2004 znějící na částku 11 430 000 Kč, ve vztahu k níž oprávněná tvrdí, že jí byla zajištěna smlouva o půjčce ze dne 12. 3. 2004. Z důkazů zopakovaných odvolacím soudem vyplývá, že dřívější praxe účastníků byla taková, že směnka byla povinným vystavována nejdříve současně s uzavřením smlouvy o půjčce, nikoli byt' jen několik málo dnů před jejím uzavřením. Je pak třeba přisvědčit povinnému, že vystavení směnky vlastní zajišťující půjčku před tím, než skutečně došlo k předání finančních prostředků, navíc ve výši přesahující 11 mil. Kč, se vymyká jakémukoli rozumnému jednání.
61. Na základě shora uvedeného tak odvolací soud uzavírá, že v řízení bylo prokázáno, že platební povinnost povinného uvedenou ve vykonávaném exekutorském zápisu ze dne 12. 3. 2004 nelze jednoznačně a nezaměnitelně podřadit pod právní důvod (tj. smlouvu o půjčce se zřízením zástavního práva sepsanou dne 12. 3. 2004) v tomto zápisu označený. V řízení bylo prokázáno, že po uzavření smlouvy o půjčce datované dnem 10. 3. 2004 s rukou dopsaným datem 12. 3. 2004 nedošlo k předání částky 11 430 000 Kč povinnému. V důsledku toho nebyla takto specifikovaná smlouva o půjčce jako reálný kontrakt uzavřena a dluh povinného vrátit oprávněné uvedenou částku podle takto specifikované smlouvy nevznikl. Na uvedených závěrech ničeho nemění ani skutečnost, že povinný ve vykonávaném exekutorském zápisu takový dluh uznal. Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu totiž vyplývá, že uznání dluhu jako jednostranný úkon dlužníka adresovaný věřiteli lze učinit až poté, co dluh vznikl, a je vyloučeno, aby před předáním peněz dlužník dluh z půjčky uznával (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. 33 Cdo 2536/2009, a ze dne 30. 5. 2013, sp. zn. 33 Cdo 475/2012). V řízení bylo prokázáno, že ve vykonávaném exekutorském zápisu specifikovaná platební povinnost ve výši 11 430 000 Kč měla vzniknout nikoli na základě jediného právního úkonu tam specifikovaného (tj. smlouvy o půjčce

se zřízením zástavního práva sepsané dne 12. 3. 2004), ale na základě několika různých smluv o půjčkách uzavřených v letech 2002-2004 před sepisem předmětného exekutorského zápisu. V takovém případě však není dluh povinného popsán dostatečně určitým způsobem, když předložená smlouva o půjčce datovaná dnem 10. 3. 2004 s rukou dopsaným datem 12. 3. není 2004 pro neurčitost platně uzavřenou dohodou o nahrazení dosavadních závazků závazkem novým a zároveň z exekutorského zápisu nevyplývá, kdy a v jakých dílčích částkách a na základě jakých konkrétních důvodů plnění v celkové výši 11 430 000 Kč oprávněná povinnému poskytla (k tomu obdobně srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 3. 2019, sp. zn. 20 Cdo 353/2019). Ani v tomto případě uznání dluhu obsažené v exekutorském zápisu neobstojí. Uznává-li dlužník více dluhů, musí totiž nepochybně určit, které jednotlivé dluhy (co do důvodu i výše) uznává. Pouze v takovém případě je splněna podmínka určitosti jednání (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. 32 Odo 376/2003). Určitost projevu vůle uznat dluh co do důvodu a výše pak vzhledem k tomu, že pro uznání dluhu byla pod sankcí neplatnosti stanovena písemná forma – srov. § 558 obč. zák. i § 323 odst. 1 obch. zák., musela být dána obsahem listiny, tj. nestačilo, že dlužníku, který jednostranně právní jednání učinil, případně věřiteli, kterému bylo toto právní jednání adresováno, byl jasný jak důvod uznávaného dluhu, tak jeho výše, nebylo-li to poznatelné z textu listiny.

62. Pouze nad rámec shora uvedeného pak odvolací soud doplňuje, že v hypotetickém případě, kdy by oprávněná poskytla povinnému částku 11 430 000 Kč po sepsání předmětného exekutorského zápisu, nebylo by možné považovat vykonávaný exekutorský zápis za materiálně vykonatelný pro neuvedení takové okolnosti v exekutorském zápisu. V takovém případě by šlo o dohodu ohledně budoucí pohledávky, vázanou na předpoklad (odkládací podmínku), jehož splnění by bylo třeba prokázat způsobem uvedeným v ustanovení § 43 odst. 2 ex.ř. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 2. 2015, sp. zn. 31 Cdo 2184/2013, uveřejněné pod číslem 55/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní).
63. Odvolací soud tedy shrnuje, že pohledávka ve výši 11 430 000 Kč s úroky ve výši 3% ročně od 10. 3. 2004 do zaplacení, o které byl sepsán vykonávaný exekutorský zápis se svolením k vykonatelnosti, vychází ze závazkového vztahu, který nevznikl (neexistoval). Exekutorský zápis neodpovídá skutečným hmotněprávním vztahům mezi účastníky. Navíc exekuce v souladu s exekučním návrhem byla nařízena pro úrok z prodlení ve výši 3% ročně z uvedené jistiny od 10. 3. 2004 do zaplacení, ačkoli předmětný exekutorský zápis takový druh příslušenství v rámci předmětu plnění [§ 79 odst. 2 písm. d) ex.ř. ve znění účinném k 12. 3. 2004] nespecifikuje a svolení k vykonatelnosti v exekutorském zápisu obsažené se tak na něj nevztahuje.
64. Odvolací soud tedy postupoval dle § 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř. a změnil výrok I doplňujícího usnesení soudu I. stupně ze dne 17. prosince 2021 tak, že exekuci zastavil dle § 52 odst. 1 ex.ř., § 268 odst. 1 písm. a) a h), odst. 4 o.s.ř. i ohledně částky 11 430 000 Kč a úroků z prodlení z této částky ve výši 3% ročně od 10. 3. 2004 do zaplacení.
65. S ohledem na tuto změnu výroku I usnesení soudu I. stupně ze dne 17. prosince 2021, v jejímž důsledku je tak při pravomocném výroku I usnesení soudu I. stupně ze dne 25. května 2021 exekuce zastavena zcela, rozhodoval odvolací soud ve smyslu § 224 odst. 1 a 2 o.s.ř. jak o nákladech exekuce, tak i o nákladech účastníků v řízení před soudem I. stupně i v řízení odvolacím.
66. Podle § 89 věta první ex.ř. dojde-li k zastavení exekuce, hradí náklady exekuce a náklady účastníků ten, který zastavení zavínil.
67. Se zohledněním důvodů shora vyložených, které odvolací soud vedly ke změně výroku I usnesení soudu I. stupně ze dne 17. prosince 2021 a k zastavení exekuce i ohledně jistiny ve výši 11 430 000 Kč a 3% úroků z prodlení z ní, a s přihlédnutím k tomu, že exekuce stran vymáhané smluvní

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

pokuty byla zastavena výrokem I usnesení soudu I. stupně ze dne 25. května 2021 pro materiální nevykonatelnost exekutorského zápisu, v němž byla smluvní pokuta vymezena toliko počátečním dnem a stanovena do zaplacení, a nebyla tak zřejmá její splatnost a do kdy se má platit (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2001, sp. zn. 21 Cdo 593/2000, ze dne 24. 3. 2005, sp. zn. 20 Cdo 2737/2004, ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. 20 Cdo 3288/2006), je nutné dovodit procesní zavinění na zastavení exekuce na straně oprávněné. Oprávněná totiž přistoupila k vymáhání předmětných pohledávek na základě exekutorského zápisu, který neodpovídal skutečným hmotněprávním vztahům účastníků a který nebyl částečně materiálně vykonatelný, a nezachovala tak potřebnou míru pečlivosti při podání návrhu na nařízení exekuce. Oprávněná zároveň nijak nereagovala ani na procesní situaci nastalou po rozhodnutí odvolacího soudu č. j. 14 Co 497/2014-386, kdy setrvala na svém exekučním návrhu, ačkoli z uvedeného rozhodnutí jí muselo být zřejmé, že exekuce bude zastavena minimálně stran smluvní pokuty.

68. Z pohledu pravidel obsažených v ustanovení § 271 o.s.ř. a § 89 věta první ex.ř. proto oprávněnou stíhá povinnost k náhradě nákladů exekuce i nákladů povinného.
69. Náklady povinného vynaložené v řízení před soudem I. stupně činí částku 1 560 218 Kč. Pro stanovení výše odměny za zastupování odvolací soud vycházel z toho, že předmětem řízení zde byla v průběhu času narůstající smluvní pokuta ve výši 1% denně z částky 11 430 000 Kč od 11. 3. 2005 do zaplacení (odvolací soud tak pro stanovení výše odměny za každý jednotlivý úkon vycházel z výše smluvní pokuty ke dni započítání daného úkonu – srov. § 8 odst. 1 advokátního tarifu) a jistina ve výši 11 430 000 Kč, přičemž úkony byly vykonávány kontinuálně v období od převzetí právního zastoupení povinného JUDr. Novotným až po vyjádření povinného ze dne 7. 1. 2018. V průběhu tohoto období došlo několikrát ke změně způsobu výpočtu odměny při spojení věcí, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, upraveného § 12 odst. 3 advokátního tarifu. V období do 31. 12. 2012 se mimosmluvní odměna náležející ve věci s nejvyšší tarifní hodnotou zvyšovala o polovinu mimosmluvní odměny, jež by jinak náležela v ostatních spojených věcech, v období od 1. 1. 2013 do 30. 6. 2014 se odměna určovala součtem odměn za všechny spojené věci a v období od 1. 7. 2014 se za tarifní hodnotu v těchto případech považuje součet tarifních hodnot spojených věcí. Od 1. 9. 2006 pak došlo ke změnám sazeb mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby (srov. § 7 advokátního tarifu) a výše náhrady hotových výdajů stanovených paušální částkou (tj. z částky 75 Kč na 300 Kč za jeden úkon právní služby) (srov. § 13 odst. 3 a 4 advokátního tarifu). Odvolací soud zohlednil též, že až po převzetí zastoupení povinného JUDr. Zůbkem 1. 10. 2014 náleží k odměně a náhradám hotových výdajů náhrada za daň z přidané hodnoty, neboť JUDr. Novotný jejím plátcem nebyl.
70. Za jednotlivé úkony právních služeb [srov. § 11 odst. 2 písm. e) advokátního tarifu], které odvolací soud shledal účelnými, tak povinnému náleží odměna a náhrada hotových výdajů takto: za převzetí zastoupení JUDr. Novotným dne 18. 11. 2005 odměna ve výši 25 156,25 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 75 Kč, za sepsání návrhu na zastavení a odklad exekuce ze dne 30. 11. 2005 odměna ve výši 25 318,75 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 75 Kč, za sepsání doplnění tohoto návrhu ze dne 27. 1. 2006 k výzvě soudu odměna ve výši 26 156,25 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 75 Kč, za sepsání odvolání proti usnesení, jímž částečně nebylo vyhověno návrhu na odklad exekuce co do smluvní pokuty, ze dne 14. 3. 2006 odměna ve výši 19 150 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 75 Kč, za účast na jednání před soudem I. stupně dne 10. 11. 2011 odměna ve výši 90 075 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, za sepsání odvolání ze dne 19. 9. 2014 proti usnesení soudu I. stupně ze dne 11. 9. 2014 odměna ve výši 103 990 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, za doplnění návrhu na zastavení exekuce ze dne 3. 10. 2014 odměna ve výši 104 310 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, za doplnění odvolání ze dne 3. 10. 2014 odměna ve výši 104 310 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, za vyjádření povinného k vyjádření oprávněného ze dne 27. 1. 2015 odměna ve výši 106 970 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

300 Kč, za účast na jednání před odvolacím soudem 30. 1. 2015 odměna ve výši 107 030 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, za účast na jednání před odvolacím soudem 13. 3. 2015 odměna ve výši 107 990 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, za účast na jednání před soudem I. stupně 29. 9. 2016 odměna ve výši 120 930 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, za sepsání vyjádření ze dne 29. 12. 2017 na základě výzvy soudu odměna ve výši 131 370 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, za účast na jednání před soudem I. stupně 25. 1. 2018 odměna ve výši 131 970 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč a za sepsání vyjádření povinného ze dne 7. 1. 2018 odměna ve výši 131 570 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Pro účely výpočtu náhrady za daň z přidané hodnoty [§ 137 odst. 1 a 3, § 151 odst. 2 o.s.ř., § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty] odvolací soud tedy vycházel z odměn ve výši 1 046 450 Kč a náhrad hotových výdajů ve výši 2 700 Kč, náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 21% činí po zaokrouhlení 220 322 Kč. Odměny a náhrady hotových výdajů, z nichž nenáleží náhrada za daň z přidané hodnoty, činí po zaokrouhlení 289 846 Kč a 900 Kč.

71. Odvolací soud nepřiznal povinnému náhradu nákladů za úkony, jež nepovažuje za účelné a které nelze považovat za úkony právní služby dle advokátního tarifu, a to konkrétně za doplnění odvolání ze dne 14. 3. 2006 (argumentaci v doplnění uvedenou bylo možné uplatnit již v samotném odvolání), důkazní návrhy povinného ze dne 28. 11. 2011, ze dne 20. 2. 2015 a ze dne 29. 12. 2017 (nejedná se o podání ve věci samé, tedy ani o samostatný úkon právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu), převzetí zastoupení JUDr. Zúbkem, neboť za převzetí zastoupení advokátem již byla přiznána náhrada, doplnění odvolání ze dne 16. 1. 2015 (argumentaci tam uvedenou bylo možné uplatnit v doplnění odvolání ze dne 3. 10. 2014, za které byla přiznána náhrada nákladů).
72. Náklady povinného vynaložené v odvolacím řízení činí částku 89 843 Kč sestávající z odměny za zastupování advokátem ve výši 24 450 Kč za každý z těchto úkonů právní služby: sepsání odvolání ze dne 11. 6. 2021 a ze dne 6. 1. 2022 a účast na odvolacím jednání [§ 1 odst. 2, § 6 odst. 1, § 7 bod 7, § 11 odst. 2 písm. e) advokátního tarifu – z puncta 11 430 000 Kč, když předmětem odvolacího řízení byla pouze otázka důvodnosti návrhu povinného na zastavení exekuce stran jistiny v uvedené výši a jejího příslušenství], tj. ve výši 73 350 Kč, náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč na každý z výše uvedených 3 úkonů právní služby (§ 2 odst. 1, § 11 odst. 2 písm. e), § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu), tj. ve výši 900 Kč, a náhrady za daň z přidané hodnoty z odměny a náhrad ve výši 15 593 Kč [§ 137 odst. 1 a 3, § 151 odst. 2 o.s.ř., § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty].
73. O lhůtě k plnění a platebním místu náhrady nákladů povinného rozhodl odvolací soud dle § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř.
74. Vzhledem k tomu, že odvolacímu soudu ke dni jeho rozhodnutí nebyla známa výše nákladů exekuce, rozhodl dle § 151 odst. 1, § 155 odst. 1 o.s.ř. o povinnosti oprávněné zaplatit je soudnímu exekutorovi JUDr. Pospíchalovi jen co do základu s tím, že výše těchto nákladů bude určena samostatným usnesením. Lhůtu k plnění pak odvolací soud stanovil dle § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř. na tři dny od právní moci usnesení, jímž bude určena výše těchto nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.). Přípustnost dovolání je oprávněně zkoumat jen dovolací soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

Praha 29. dubna 2022

JUDr. Iva Suneghová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.